

Arrest

nr. 135 311 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 december 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2014 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 november 2014 toe op Belgisch grondgebied en diende op 19 november 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Uit het Eurodacverslag van 19 november 2014 bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds op 13 november 2013 werden genomen te Szeged (Hongarije).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) richtte op 27 november 2014 een overnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten op basis van artikel 13.1 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4. De Hongaarse overheid aanvaardde op 11 december 2014 uitdrukkelijk de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Dublin-III-Verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 december 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 19.11.2014 asiel in België. Hij legde een kopie van een huwelijksakte voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 13.11.2014 werden geregistreerd in Hongarije vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene, staatsburger van Syrië, werd gehoord op 26.11.2014 en verklaarde dat hij in augustus 2014 met de bus naar Turkije reisde. Na een twaalfal dagen in Izmir verliet de betrokkene Turkije per boot en reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen een viertal dagen in een opvangcentrum te "Kalymnos" en een drietal dagen bij een trafikant in Athene. Vanuit Griekenland reisde de betrokkene via Macedonië en Servië naar Hongarije, waar hij drie dagen in een militaire kazerne verbleef. Vervolgens vervolgde de betrokkene vanuit Hongarije zijn weg via Oostenrijk en Duitsland naar België, waar hij naar eigen zeggen op 17.11.2014 aankwam. De betrokkene stelde dat enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd en ontkende dat hij voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België in een ander land asiel vroeg.

Op 27.11.2014 werd een verzoek voor overname met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 gericht aan de Hongaarse instanties, die op 11.12.2014 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De Hongaarse instanties

voegden toe dat de betrokkene op 14.11.2014 een verzoek tot internationale bescherming indiende, maar kort daarna met onbekende bestemming verdween.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België de mensenrechten respecteert. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij naar eigen zeggen bij zijn aanhouding als illegaal slecht werd behandeld en werd vernederd. Hij werd samen met anderen opgesloten in een "hondenkot" en daarna twee dagen in een container zonder eten of drinken.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de bovenvermelde motieven van de betrokkene voor verzet tegen een overdracht aan Hongarije wensen we ten eerste op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije in december 2013 ingediende asielaanvraag nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Betreffende de bovenvermelde beweringen met betrekking tot behandeling in Hongarije merken we op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. We benadrukken verder dat de betrokkene stelde heel kort in Hongarije te zijn geweest en reeds na enkele dagen doorreisde.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden : "UNHCR observes that Hungary no longer denies an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary", pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: "Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing", pagina 49, alinea 3).

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons in zien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Betreffende opvang meldt het AIDA-rapport dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, het grootste open centrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra ("Conditions in reception centres differ. In all centres residents get three meals per day or a food allowance (only possible in Debrecen and Bicske)...in all centres regular cleaning is arranged. Vámoszabadi and Balassagyarmat are relatively clean, in Debrecen and Bicske the residents complain about the level of cleanness. Number of toilets and showers are sufficient in all facilities", pagina 40, alinea's 7 en 8). Verder wordt in het AIDA-rapport gesteld dat in opvangcentra verblijvende personen drie maaltijden per dag krijgen ("Asylum seekers residing in reception centres receive accommodation, three meals per day (in some reception centres they can receive the food allowance instead, if they wish to cook for themselves), a monthly allowance for purchasing hygienic items and pocket money (once their application is referred to the in-merit procedure)", pagina 38, alinea 3).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 30.04.2014; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele

tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 26.11.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Artikel 43, § 1 van het KB van 21/12/2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat “als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”

Verzoeker toont aan dat het verzoek tot schorsing uiterst dringend noodzakelijk is:

A, Verzoeker wordt vastgehouden in het gesloten centrum te Steenokkerzeel met het oog op overdracht naar Hongarije. De DVZ stelt alles in het werk om de overdracht spoedig te bewerkstelligen. Hieruit blijkt dat de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen,

B. Verzoeker heeft de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift: de bijlage 25quater werd aan verzoeker op 12.12.2014 overgemaakt, Het verzoek tot schorsing wordt ingesteld op 16.12.2014. Verzoeker verwijst naar de inwerkingtreding op 29 mei 2009 van de wet van 6 mei 2009 houdende diverse bepalingen betreffende asiel en migratie (B.S. 19.05.2009) waarbij de termijn om de schorsing van een verwijderingsmaatregel te vragen bij uiterst dringende noodzakelijkheid (art. 39/82 §4) wordt gebracht op 5 dagen na betekening van de beslissing, zonder dat dit minder dan 3 werkdagen mag bedragen’.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds sinds 26 november 2014 van zijn vrijheid werd beroofd en sedert 12 december 2014 werd vastgehouden in het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op de transfer van verzoeker naar Hongarije is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet

zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden, zoals verzoeker terecht aanvoert, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de

grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd, De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166).

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ,

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ In het licht van de Wet van 29 juli 1991

Als motivering voor de terugleiding naar de grens, stelt de DVZ het volgende:

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 345/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden: : "UNHCR observes that Hungary no longer denies an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary", pagina 2, alinea 1). In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: "Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing", pagina 49, alinea 3).

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons in zien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Wat betreft detentie heeft DVZ het Aida rapport

<http://www.qgyiumineurua.ora/sftesAJefaultfille8/raporfrdownlûad/qlql3- hungary second update final uploaded.pdf> duidelijk niet volledig gelezen.

Zij verwijzen naar het stukje op p. 49, waar het volgende geschreven staat:

"In the last quarter of 2012, the change in Hungary's immigration detention policy was envisaged due to vivid criticism from the HHO, the UNHCR and the European Commission, as well as the 3 judgments issued by the European Court of Human Rights. Following the changes in legislation in January 2013, expulsion/deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the processing of their asylum application. As a consequence, where they submitted their first asylum application immediately upon apprehension - in practice this is the moment before their first interview with the police - they were no longer detained in order to ensure the execution of an expulsion or deportation order. Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in merit negative decision including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing.

Maar als de DVZ op de volgende pagina verder gelezen had, dan had de DVZ moeten vaststellen dat asielzoekers nu wel opnieuw in detentie belanden; asieldetentie, volgens nieuwe wetgeving (p.50).

"From 1 July 2013 until the end of the year pursuant to legal changes brought about by Act XCIII of 2013, first time asylum applicants can be detained in asylum detention. while immigration detention was used again for asylum seekers submitting subsequent asylum applications. As of January 2014, immigration detention is used only for those subsequent asylum applicants who do not have a right to stay in the territory of Hungary, These are the applicants whose subsequent applications for asylum were rejected by the OIN as manifestly unfounded or inadmissible. All other subsequent asylum applicants are detained in asylum detention,"

Dit wordt bovendien bevestigd door een volgend rapport dat recenter is dan het Aida rapport:

Hungarian Helsinki Committee, "Information Note On Asylum-Seekers in Detention and in Dublin Procedures In Hungary", mei 2014

Bij aankomst in Hongarije zal mijnheer in detentie belanden:

"A high number of first-time asylum-seekers arriving in Hungary, including many of those sent back to Hungary in a Dublin procedure, are now held in asylum detention throughout most or all of the asylum procedure."

Bovendien is er geen effectief rechtsmiddel beschikbaar voor de controle betreffende de wettigheid van de detentie:

"The legal framework on the Judicial review of asylum detention raises serious concern about compliance with international standards regarding the right to an effective remedy.

- OIN decisions ordering of asylum detention cannot be appealed, and there are no separate legal remedies against these detention orders.

- The lawfulness of detention can only be challenged through automatic judicial review.

The first court decision on detention is taken 3 days after the OIN ordered detention. The automatic periodical judicial review of asylum detention is conducted at 60-day intervals'. The length of this period per se excludes that detention is used only for as short a period as possible and only until the grounds for detention are applicable, as it would be required by EU law,³⁶ If for any reason, the relevant grounds for detention cease to be applicable for example, one week after the last judicial review, this fact is extremely unlikely to be perceived by the detaining authority and the detainee will only have the first chance to bring this change to the attention of the district court and request to be released only 53 days later (i.e. after 53 days of unlawful detention) Therefore, the 60-day intervals cannot be considered as "reasonable intervals" In the sense of Article 9 (S) of the Recast Reception Conditions Directive, In addition to these major concerns about the legal framework, the HHC's analysis of 64 court decisions confirmed that the judicial review of asylum detention is ineffective, also due to the same reasons for which the Curie (Hungarian Supreme Court) has already found ineffective the judicial review of immigration detention" (p. 13)

Voor wat detentie betreft werd Hongarije al veroordeeld door het EHRM (art, 5 §1 EVRM);

"22, in regard to the notion of arbitrariness in this field, the Court refers to the principles enounced In its case-law (see in particular *Saadi v. the United Kingdom* [OC]t no. 13229/03, §§ 67 to 73, ECHR 2008 ..) and emphasizes that "to avoid being branded as arbitrary,... detention [under Article 5 § 1 (f)] must be carried out in good faith; it must be closely connected to the purpose of preventing unauthorized entry of the person to the country; the place and conditions of detention should be appropriate, bearing in mind that « the measure is applicable not to those who have committed criminal offences but to aliens who, often fearing for their lives, have fled from their own country » (see *Amuur*, § 43); and the length of the detention should not exceed that reasonably required for the purpose pursued", The Court would indicate in this context that it is not persuaded that the applicants' detention - which lasted five months purportedly with a view to their expulsion which never materialized - was a measure proportionate to the aim pursued by the alien administration policy.

23, In the present application the Court notes that the applicants' detention was prolonged because the refugee authority had not initiated their release. That authority's non-action in this respect was however not incamated by a decision, accompanied by a reasoning or susceptible to a remedy.

J 24. The reasons underlying the applicants' detention may well be those referred to by the Government, that is to comply with European Union standards and at the same time to counter abuses of the asylum procedure; however, for the Court the fact remains that the applicants were deprived of their liberty by virtue of the mere silence of an authority - a procedure which in the Court's view verges on arbitrariness. In this connection the Court would reiterate that the absence of elaborate reasoning for an applicant's deprivation of liberty renders that measure Incompatible with the requirement of lawfulness inherent in Article 5 of the Convention (see *mutatis mutandis* *Darvas v. Hungary*, no. 19547/07, § 28, 11 January 2011; and, in the context of Article Ö § 3, *Mansur v. Turkey*, 8 June 1995, § 55, Serles A no. 319 B). It follows that the applicants' detention cannot be considered "lawful" for the purposes of Article 5§1 (f) of the Convention.

25. The foregoing considerations enable the Court to find that there has been a violation of Article 5§1 of the Convention *LOKPO AND TOURÉ v. HUNGARY* (Application no. 10816/10) - 20 September 2011 Zie ook ECHR N°2283/12 - Mohammed v. Austria, 6 juni 2013,

De motivering door de DVZ is met andere woorden niet correct en niet gebaseerd op recente feiten en omstandigheden. De bestreden beslissing is gebaseerd op verouderde rapporten, die niet meer stroken met de werkelijkheid.

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn..”

2.3.2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1 van de Dublin-III-Verordening als haar juridische grondslagen.

Artikel 51/5, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.”

In artikel 51/5, §3, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wordt het volgende gesteld:

“§ 3. (...)

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Artikel 18.1, b) van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

2.3.2.4. Verzoeker betwist thans niet dat hij op 13 november 2014 een asielaanvraag indiende in Hongarije en dat de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een correcte toepassing maakte van de Dublin-III-Verordening door Hongarije verantwoordelijk te achten voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris op het eerste zicht rechtsgeldig besluiten tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker aan deze Dublin-lidstaat overdragen.

2.3.2.5. De kritiek van verzoeker op de bestreden beslissing slaat op de beoordeling van de landenrapporten die door de gemachtigde van de staatssecretaris werden gehanteerd om te beoordelen of er in Hongarije *“fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers”* bestaan waardoor een overdracht aan Hongarije een risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.3.2.6. Verzoeker verwijst in dit verband naar een paragraaf uit het AIDA-landenrapport over Hongarije van april 2014 waarin melding wordt gemaakt van detentie voor asielzoekers die meervoudige asielaanvragen hebben ingediend en die niet in de bestreden beslissing werd vermeld. Verzoeker maakt echter niet in het minst aannemelijk dat hij tot de categorie behoort van asielzoekers die een meervoudige aanvraag hebben ingediend en slaagt er dus niet in de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te weerleggen dat *“personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de “Dublin-Verordening”, niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld”*. Het betoog van verzoeker mist op dit punt feitelijke grondslag.

2.3.2.7. Vervolgens haalt verzoeker een rapport aan van mei 2014 van het 'Hungarian Helsinki Committee' over asielzoekers in detentie en in Dublinprocedures in Hongarije waaruit hij besluit dat hij bij aankomst in Hongarije zal worden gedetineerd. De Raad stipt echter aan dat uit dit rapport blijkt dat hoogstens iets meer dan 40% van de mannelijke asielzoekers in een detentiesituatie vertoeft. Bijgevolg kan verzoeker door dit rapport aan te halen geenszins aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk zal worden gedetineerd. Uit het andere landenrapport blijkt trouwens dat Dublin-getransfereerden wier asielaanvraag nog niet volledig werd behandeld buiten de groep van gedetineerde asielzoekers vallen (zie punt 2.3.2.6).

2.3.2.8. Waar verzoeker tenslotte de veroordeling van Hongarije in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 20 september 2011 (EHRM 20 september 2011, Lokpo & Touré t. Hongarije) aanhaalt, dient te worden aangestipt dat de feiten die aan de basis lagen van dit arrest ondertussen meer dan 5 jaar oud zijn en hieruit bijgevolg bezwaarlijk een actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van verzoeker blijkt.

2.3.2.9. Verzoeker beweert in fine van zijn betoog dat de motivering niet correct zou zijn en gebaseerd zou zijn op verouderde rapporten die niet stroken met de werkelijkheid, maar hij is er niet in geslaagd relevante en andersluidende informatie aan te reiken om de concrete motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.3.2.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending aangetoond van de (materiële) motiveringsplicht.

Het enig middel is prima facie ongegrond en bijgevolg niet ernstig

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreeks gevolg van de beslissing (bijlage 25 quater), Op basis van voormelde gegevens, Is het duidelijk dat verzoeker in Hongarije zal opgesloten worden gedurende de duur van zijn asielaanvraag.

Artikel 3 van het ÉVRM bepaalt dat: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving, Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat een verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Nazicht van de rechtspraak van Uw Raad, leert dat de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen om te oordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie, De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Hongarije en houdt andere informatie achter. De DVZ heeft geen onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker.

Verzoeker werd reeds vernederd in Hongarije en kort in detentie geplaatst. Hij riskeert opnieuw slachtoffer te worden van praktijken die in strijd zijn met artikel 3 EVRM.”

2.4.2.2. Verzoeker koppelt zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM

2.4.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).

2.4.2.4. Het EHRM hecht aanzienlijk belang aan het feit dat asielzoekers een bevolkingsgroep uitmaken die in een bijzonder kwetsbare positie verkeren en bijgevolg nood hebben aan bijzondere bescherming (zie EHRM, 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 97).

2.4.2.5. In zoverre verzoeker wederom beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich op foutieve informatie baseert en enkel naar stukken verwijst uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Hongarije en andere informatie zou achterhouden, kan hij niet worden bijgetreden. Uit de bespreking van verzoekers middel was immers gebleken dat het betoog van verzoeker op dit punt niet kan worden aangenomen.

2.4.2.6. Waar verzoeker beweert dat hij in Hongarije reeds werd vernederd en dat hij opnieuw slachtoffer dreigt te worden van deze praktijken die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van zijn zgn. Dublin-interview van 26 november 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, inderdaad het volgende verklaarde: *“In Hongarije werd ik heel slecht behandeld en vernederd bij de arrestatie als illegaal. Ik werd samen met andere medereizigers opgesloten in een hondenkot. Daarna hebben ze ons gedurende 2 dagen vastgehouden in een transportcontainer zonder eten, drinken of verwarming alsook waren er geen sanitaire voorzieningen(...).”* De vraag rijst echter of deze opmerkelijke verklaring van verzoeker met de werkelijkheid overeenstemt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker eveneens het volgende verklaarde: *“(...) Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Ik heb er nooit asiel aangevraagd”*. Uit de ‘transfer acceptance’ van het Hongaarse Office of Immigration and Nationality van 11 december 2014, blijkt echter dat verzoeker op 14 november 2014 in Hongarije een asielaanvraag heeft ingediend, maar kort na deze asielaanvraag ‘verdwenen’ zou zijn. Hieruit kan worden afgeleid dat minstens vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de betrouwbaarheid van de verklaringen van verzoeker over zijn asielaanvraag en over zijn detentiesituatie in Hongarije. Het komt immers weinig aannemelijk voor dat verzoeker, die beweert te zijn vastgehouden in een transportcontainer, zomaar kon ‘verdwijnen’. De bewering van verzoeker dat hij werd vastgehouden *“zonder eten, drinken of verwarming”* strookt trouwens niet met de landeninformatie die door de gemachtigde van de staatssecretaris werd geraadpleegd en die in de bestreden beslissing wordt weergegeven waaruit blijkt dat er, behoudens lokale hygiëne-problemen, in Hongarije geen structurele tekortkomingen kunnen worden vastgesteld met betrekking tot de waarborgen uit de Opvangrichtlijn en

zeker niet wat het verstrekken van voedsel betreft. Verzoeker brengt zelf geen enkel objectief gegeven aan om zijn ongestaafde beweringen over zijn vernederende behandeling in Hongarije te staven, waardoor het voorgehouden nadeel prima facie weinig ernstig overkomt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

F. TAMBORIJN